

[J. S. Foget.]

det vil sige, at vi normalt sælger ca. 70 pCt. af Kreaturerne paa Hjemmemarkedet. Naar dette er Tilfældet, synes det indlysende, at en Eksportafgift af 1 Øre pr. kg paa de 30 pCt. forudsætter samme Nedgang i Prisen paa de 70 pCt. Det betyder, at Landbruget ved at betale en Afgift paa 1 Øre pr. kg af Eksportkreaturerne, hvilket antages at ville indbringe 1,35 Mill. Kr., forærer Hjemmemarkedet, Samfundet som saadant, 2,75 Mill. Kr. i Form af billigere Kød. Det Krav, der under Forhandlingerne om dette Spørgsmaal i Organisationerne har været rejst om, at Samfundet, Staten, i det mindste burde tilskyde samme Beløb, som blev taget i Eksportafgift, er derfor efter vor Opfattelse yderst rimeligt. I Stedet fremsætter Ministeren nu Forslag om, at man kun vil yde en Trediedel af Beløbet med Maksimum 1 Mill. Kr., og at der af dette Beløb forlods skal bruges 100 000 Kr. til Forsøg med smitsom Kastning samt 200 000 Kr. til Køb af rene Besætninger til nyoprettede Husmandsbrug, hvortil kommer 400 000 Kr., som er beregnet til de Veterinærer, der foretager Undersøgelserne.

Resultatet bliver altsaa, at hvis Landbruget gennem en Eksportafgift paa 2 Mill. Kr. forærer Hjemmemarkedet godt 4 Mill. Kr., vil Staten yde 1 Mill. Kr., hvoraf kun 300 000 Kr. kan komme den egentlige Reagentordning til gode. Dette er urimeligt, og jeg forstaaer saa godt, at Ministeren ser sig nødsaget til at bruge en usand Paastand i sit Forsvar for Forslaget. Ministeren udtalte nemlig i Folketinget — det staaer Sp. 1176 — som Svar til Venstres Ordfører, at man fra Kødudvalgets Side har tiltraadt Forslaget, saaledes som det foreligger. Dette er ikke rigtigt.

Nu vil man kunne paastaa, at i Aaret 1940 aftog Hjemmemarkedet ikke 70 pCt., og det er selvfølgelig rigtigt; men selv i 1940 aftog Hjemmemarkedet over Halvdelen, idet der er solgt tæt ved 400 000 store Kreaturer af den Størrelse, der skal betales Afgift af, og derudover et stort Antal Spædkalve, som sikkert, omregnet til voksne Kreaturer, kan regnes til 50 000. Man kommer altsaa ogsaa i Aar op paa det normale Tal for Hjemmemarkedet: 450 000 Kreaturer, og der er gaaet 427 000 til Eksport.

Dette enorme Eksporttal vil ikke kunne opretholdes i 1941, hvorimod Hjemmemarkedsforbruget gennem Aarene har ligget ret fast. Men selv med en saa stor Reduktion af Besætningerne som den, der har fundet Sted i 1940, vil en Eksportafgift

give Hjemmemarkedet en relativt større Foræring end den, Eksportafgiften udgør.

Nu ved vi jo, at der i Forvejen er paalagt Eksporten væsentlige Udgifter. Det blev i Folketinget oplyst, at Eksportreguleringskassen er paa 8,6 Mill. Kr. Disse Penge er altsaa opsparet, samtidig med at man har betalt Tilskud til de daarligste Markeder, og samtidig med at man har Administrationsudgifter, som, hvis de kom frem for Offentligheden, vilde rejse et Ramaskrig netop i denne for Befolkningen saa indtægtsvage Tid. Jeg vil saaledes paastaa, at alene de 3 Opkøbsgrupper, som nu gennem mange Aar har haft Monopol paa at være Statsopkøbere, har haft en Fortjeneste i 1940 paa et lignende Beløb som det, vi her skal lovgive om at yde i Eksportafgift til Tuberkulosebekæmpelsen. Opkøbet har kostet Udvalget meget nær 3 Mill. Kr. Selvfølgelig har disse 3 Mill. Kr. ikke været ren Fortjeneste for Opkøberne, men jeg føler mig overbevist om, at jeg er fuldt paa den rigtige Side, naar jeg regner med, at Firmaet Lundgaard i 1940 har haft en Fortjeneste paa ca. 375 000 Kr., Brdr. Hansen en Fortjeneste paa ca. 290 000 Kr. og Eksportørernes Landsforening en Fortjeneste paa ca. 450 000 Kr. Det sidstnævnte Firma har 33 Indehavere, men de to førstnævnte Firmaer, Lundgaard og Brdr. Hansen, har, saavidt jeg ved — og jeg tror, jeg ved meget nøje Besked om dette Forhold — kun 9 antagne Opkøbere hver, der lønnes fast. Nu kan en Opgørelse over den samlede Fortjeneste, der foretages af udenforstaaende, selvfølgelig aldrig blive helt nøjagtig, men Tallene for Fortjenesten paa Opkøbs-honoraret og for Aflevering i Udlandet kender vi nøje; derimod ved vi ikke, hvor meget der er tjent paa Kontoen „Handelsomkostninger“, men jeg har regnet med, at Fortjenesten paa denne Konto saa nogenlunde gaar lige op med det paastaaede Tab paa Kontoen „Indenlandske Udgifter“. Min Kalkule kan saaledes ikke være helt ved Siden af, og dette vil altsaa sige, at Landbrugsministeren og ligesindede finder det i sin Orden, at saadanne statsansatte Opkøbere, som ikke har een Øres Risiko, skal lønnes med Privatindtægter, som efter det foreliggende, til Eksempel for Lundgaards Vedkommende, maa ligge noget over en 1/4 Mill. Kr. i et Aar, samtidig med at Statens øverste Tjenestemænd højst lønnes med knap 20 000 Kr. — det er altsaa mere end 10 Gange saa meget, som Statens højst lønnede Embedsmænd lønnes med om Aaret.

Det er givet, at naar man paa denne Maade i Forvejen belaster Kreatureksport-